

חַת־ת לַיּוֹם שְׁלִישִׁי פְּרִשִׁת פְּנִיחַס ט"ו תמוז, ה'תש"פ

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / שְׁלִישִׁי עִם רִש"י

הַיּוֹם לּוֹמְדִים עַל חִלּוּקַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, מִנֵּיית הַלְוִיִּים וּבִקְשָׁתָן שֶׁל בָּנוֹת צֶלְפַח.

חִלּוּקַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל: ה' מוֹרָה לְמִשָּׁה כִּי־צָד לְחַלֵּק אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

כָּל אֶחָד מֵהָאֲנָשִׁים אוֹתָם מָנוּ מִשָּׁה וְאַלְעָזָר יִקְבַּל נַחֲלָה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. הָאֶרֶץ תִּחְלַק לְהִרְבֵּה מְאֹד חֲלָקִים כְּדֵי שֶׁכֻּלָּם יוּכְלוּ לַגְדִּיל אֶת אוֹתָהּ כַּמּוֹת שֶׁל גְּדוּלֵי קֶרֶעַ. לְמִשָּׁל בְּמָקוֹם מִישׁוּרֵי שְׁקֵרוֹב לְנֶהָר אֶפְשָׁר לַגְדִּיל כַּמּוֹת רַבָּה יוֹתֵר שֶׁל גְּדוּלֵי קֶרֶעַ מֵאֲשֶׁר בְּצַדֵי הַהָר. אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל תִּתְחַלַּק לִ12 חֲלָקִים כָּל אֶחָד עִם הַכַּמּוֹת הַמִּתְאִימָה שֶׁל נַחֲלוֹת עַל פִּי מִסְפֵּר הָאֲנָשִׁים שֵׁשׁ בְּשַׁבָּט. הַשְּׂמוֹת שֶׁל הַשְּׂבָטִים נִכְתְּבוּ עַל פְּתָקִים. וְהַשְּׂמוֹת שֶׁל 12 הַחֲלָקִים שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל נִכְתְּבוּ גַם הֵם עַל פְּתָקִים אַחֲרֵים. עֲרַבְבוּ אֶת כָּל הַפְּתָקִים יַחַד בְּקַפְסָא. אֲלַעְזָר יִלְבֹּשׁ אֶת הַבְּגָדִים שֶׁל הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל כְּדֵי שִׁיקְבַּל רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. כָּל אֶחָד מֵהַנְּשִׂאִים יִתְיַצֵּב אֶחָד אַחֲרֵי הַשְּׂנִי. קוֹדֵם כָּל אֲלַעְזָר יֹאמֵר בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ אֵיזָה חֵלֶק שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל יִקְבַּל אוֹתוֹ שֶׁבֶט וְאֵז הַנְּשִׂאִים יָרִים מֵהַתְּבָה שְׁתֵּי פְסוֹת נִיר. וּבִנְסָה, הֵם יְרִימוּ אֶת הַפְּתָק עִם הַשֵּׁם שֶׁל הַשְּׂבָט שֶׁלָּהֶם, וְגַם אֶת הַפְּתָק עִם הַחֵלֶק שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שֶׁאֲלַעְזָר בְּדִיוֹק הַכְּרִיז. אֶפְלוּ יוֹתֵר מִכֵּן, הַפְּתָק יִדְבַּר וַיֹּאמֶר שֶׁהַחֵלֶק הַזֶּה שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שִׁיךְ לְשַׁבָּט הַזֶּה. כָּל הַנְּסִים הָאֵלֶּה יַעֲזְרוּ לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל לְדַעַת שֶׁהוּא הַמַּחְלִיט לְמִי שִׁיכֵת כָּל נַחֲלָה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. הַנַּחֲלוֹת מְחֻלָּקוֹת בְּאִפְסָן כְּזֶה שֶׁכָּל מִשְׁפָּחָה שִׁיצְאָה מִמִּצְרַיִם תִּקְבַּל חֵלֶק הוֹגֵן שֶׁהֵילָדִים שֶׁלָּהֶם יוּכְלוּ לְחַלֵּק.

מִנֵּיית הַלְוִיִּים: כַּעַת מִשָּׁה וְאַלְעָזָר מוֹנִים אֶת הַלְוִיִּים. יֵשׁ 23,000 לְוִיִּים כּוֹלֵל יְלָדִים מִגִּיל חֹדֶשׁ.

(הֵם נִמְנוּ מִגִּיל חֹדֶשׁ בְּגִלָּל שֶׁהֵם לֹא קִבְּלוּ נַחֲלָה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּכָל מְקָרָה). אִם נִסְתַּבֵּל עַל הַמִּסְפָּרִים, נִרְאֶה שֵׁשׁ בְּכָל הַשְּׂבָטִים פְּחוֹת וְאֵלוּ בְּשַׁבָּט לְוִי יֵשׁ יוֹתֵר. זֹאת מִכִּיּוֹן שֶׁכַּמְעַט כָּל הַדּוֹר שִׁיצְאָ מִמִּצְרַיִם נִפְטָר בְּמִדְבָּר מִלְּבַד כָּלֵב יְהוֹשֻׁעַ, וְהַנְּשִׂים.

בָּנוֹת צֶלְפַחָד: אַחֲרֵי שֶׁלְּמַדְנוּ כִּי־צָד אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל תִּחְלַק, חֲמִשָּׁת הַבָּנוֹת שֶׁל צֶלְפַחָד מִחֲלָה, נּוֹעָה חֲגִלָּה מִלְכָּה וְתַרְצָה הִגִּיעוּ לְמִשָּׁה מְאֹד כְּאוֹבוֹת. הֵן אָהְבוּ מְאֹד אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְרָצוּ גַם הֵן חֵלֶק אֲבָל בֵּינָן שְׁלֵאבָא שְׁלָהֶם לֹא הָיוּ בָּנִים, אִף אֶחָד מֵהַמִּשְׁפָּחָה שְׁלָהֶם לֹא יִקְבַּל נַחֲלָה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. צֶלְפַחָד נִפְטָר בְּגִלָּל עֲבָרָה אַחֲרָת, לֹא בְּגִלָּל שֶׁהוּא לֹא רָצָה לְהַכְּנִס לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְלָכֵן זֶה לֹא הוֹגֵן שֶׁהַמִּשְׁפָּחָה שְׁלוֹ לֹא תִקְבַּל חֵלֶק מֵהָאֶרֶץ. הַבָּנוֹת שְׁלוּ בְּקִשׁוֹ שֶׁהֵן גַּם יִקְבְּלוּ חֵלֶק וְנַחֲלָה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. מִשָּׁה שִׁכַּח אֶת הַהֲלָכָה וְהָיָה צְרִיךְ לְעִמּוּד וּלְבַקֵּשׁ מֵה'.

מִחַר בְּעִזְרַת ה' נִלְמַד מֵה' אִמֵּר שֵׁשׁ לְעִשׂוֹת.

תהלים / יום ט"ו לחדש פרקים ע"ז - ע"ח

פרק ע"ח מדבר אודות הנסים שה' עשה לבני ישראל מזמן יציאת מצרים עד שדוד המלך. בפסוק הראשון המדבר אודות דוד המלך נאמר: **"ויבחר בְּדוֹד עַבְדּוֹ, וַיִּקְחֵהוּ מִמְּכַלְאֵת צֹאן"** (זהו גם נגון חסידי).

רש"י מסביר כיצד דוד המלך טפל באפן מיחד בצאן: כשדוד המלך טפל בצאן, הוא שם לב שלא כל הכבשים קבלו מאכלים לאכול. הכבשים הגדולות והחזקות היו רצות מהר לתוף המרעה ואוכלות כמה שהן רצות. הכבשים המבגרות יותר, והכבשים הצעירות יותר היו מגיעות לשדה, אבל לא נותר להם עשב רך לאכילה. העשב שנותר היה קשה מדי עבורן לאכול, ולכן הן נותרו רעבות.

לכן, בנה דוד גדרות כדי לשמור על הצאן, הוא שם את הכבשים החזקות בתוף גדר אחת, את הכבשים הצעירות בגדר נוספת ואת הכבשים המבגרות בגדר נוספת.

כשהם הלכו למרעה חדש, דוד המלך קדם כל שחרר את הצאן הצעירות. הן רצו לשדה ואכלו את העשב הרך ביותר שהיה קל לשנים שלהם לנגס בו. ואז דוד המלך שחרר את הצאן המבגרות ביותר, עדין נותר עוד הרבה עשב רך בעבורן והן אכלו ממנו עד ששבעו. לבסוף, דוד המלך שחרר את הכבשים החזקות לתוף השדה ולמרות שרוב העשב שנותר היה עשב קשה הן אכלו אותו ללא בעיות.

ה' ראה כיצד דוד המלך נזהר לטפל בכל כבשה וכבשה בדרך שלה היא זקוקה. וידע שמישהו שמטפל כך אפלו בכבשים הצעירות ידאג באפן כזה לכל יהודי ויהודי. זו הסבה שה' בחר את דוד להיות מלך היהודים.

משה רבנו גם הוא היה רועה צאן שדאג לכל אחת מהכבשים ודאג לכל יהודי במסירות רבה לאורך השנים שבהם הנהיג את היהודים.

ה' מודא שכל נשיא שמנהיג את היהודים ידאג לכל אחד מהם! הרבי, הנשיא שלנו גם הוא דואג לכל יהודי ומודא שלכל אחד מאתנו יהיה את כל מה שצריך.

(הנה קשור לסרט "רגישות" בשפה האנגלית, המדגיש נקודה זו אצל הרבי

(<http://chabad.org/929769>)

תניא / אגרת התשובה פרק ד' (ט"ו תמוז שנה פשוטה)

עלינו להבין עוד אודות נשמת היהודי כדי להבין מה קורה כאשר עושים תשובה.

כפי שאמרנו, הנשמה של היהודי שונה משל מלאך בין שיש לנו חיות מאד חזקה מה' ומשם הוי' הנמצא בתוף נשמת כל יהודי.

מה המשמעות של האותיות האלו?

ארבעת האותיות של שם ה' הן עשר הספירות שבהם השתמש ה' כדי לברא את העולם.

ה' ברא שני סוגים של עולמות. עולמות נסתרים שהם מאד רוחניים ואי אפשר לראותם (כמו העולם שבתוף הימים - ישנם דגים, צמחים ואפילו נהרות והרים בתוף הימים אבל איננו יכולים לראות אותם) ועולמות שאנו יכולים לראות (כמו היבשה, עם חיות והרים שאנו יכולים לראות)

שתי האותיות הראשונות של שם ה' בראו את העולמות הנסתרים, ושתי האותיות האחרונות בראו את העולמות שאנו יכולים לראות.

הרבי הרש"ב כתב במאמרו, שלפעמים רוחניות יכולה להשביע אותנו. אנו יכולים להנות מהרוחניות במדה רבה כל כך שזה יהיה טוב יותר מאוכל!

ר' נחום מטשערנוביל אהב מאד לענות אמן יהא שמיה רבה (בקדיש) שהוא נהיה שמן מרב התענוג.

פעם הגיע חסיד לבית הרבנית אחרי התועדות עם הרבי שהסתיימה בשעה מאד מאחרת. באשר הרבנית שאלה אותו אם הוא רוצה לאכול משהו, ענה החסיד שאיננו רעב. הרבנית הגיבה: זה לא מפתיע, התועדות משביעה.

ספר המצוות / מצות עשה קפ"ז, לא תעשה מ"ט, עשה קפ"ח, קפ"ט; לא תעשה נ"ט.

בספר המצוות היום לומדים חמש מצוות:

1. **מצות עשה קפ"ז** – יש להרוג את שבעת העמים שחיים בארץ ישראל אם הם אינם מקיימים את שבע מצוות בני נח. (דוד המלך קיים מצוה זו).
2. **מצות לא תעשה מ"ט** – אסור להשאיר אף אחד מהם בחיים, בגלל שהם יגרמו ליהודים לעבר עברות.
3. **מצות עשה קפ"ח** – יש למחות את עמלק.
4. **מצות עשה קפ"ט** – לזכר את מה שעמלק עשה לעם היהודי
5. **מצות לא תעשה ס"ט** – אסור לשכח את זכר עמלק

רמב"ם / הלכות מלכים פרקים ד-ו

פרק ד' – לומדים על הזכיות של מלך יהודי. מתר לו לגבות מסים, לשכר את מי שרוצה כדי לעבד עבורו, לבחור משרתים. בהלכה י' הרמב"ם מזכיר שעל המלך להחליט את ההחלטות האלו לשם שמים כדי למלא את רצונו של ה'.

בפרק ה' – לומדים על מלחמת מצוה – אחת מהמלחמות האלו היתה המלחמה נגד עמלק במונבן. מלחמה נוספת הנחשבת מלחמת מצוה היא כדי לכבש חזרה חלקים מארץ ישראל. הרמב"ם גם מלמדנו את החשיבות של ארץ ישראל. ישנה קדשה רבה כאן, בארץ ישראל ולכן אסור לעזב את ארץ ישראל סתם כך ללא סבה טובה כמו למוד תורה או נשואין. הרמב"ם מלמדנו שהחכמים נהגו לנשק את אדמת ארץ ישראל מרב אהבתם אליה. אנו מיחלים ומקוים לבואם של כל היהודים לארץ ישראל יחד עם משיח צדקנו.

בפרק ו' – לומדים כיצד יש להלחם במלחמות עבור עם ישראל. קודם כל יש לשאל את תושבי המקום אותו רוצים לכבש האם הם רוצים לכרות עמנו ברית שלום ולקיים את שבע מצוות בני נח. באשר צרים (מצור) על הערים שלהם יש להשאיר פתח יציאה כדי שיוכלו לברוח, כך אפשר לכבש את הערים בלי להלחם בהם.

אפלו בשעת מלחמה אסור להשחית דברים ללא סבה (בל תשחית) מלחמה של יהודים היא מלחמת קודש ולכן מתר להלחם בה אפלו בשבת.

זְרֵכֵי הַחֲסִידוֹת / אֶהְבֵּת יִשְׂרָאֵל

הִנֵּה סִפּוּר עַל אֶהְבֵּת יִשְׂרָאֵל שֶׁהֲרַבִּי סִפֵּר פְּעַם בְּהַתּוֹעֵדוֹת:

פְּעַם בְּשֶׁהֲרַבִּי הַרְשׁ"ב הָיָה קָטָן, הוּא שָׁחַק מִשָּׁחַק יַחַד עִם אָחִיו הַגְּדוֹל הַרְזִ"א (ר' זְלַמֵּן אֶהְרֹן). הֲרַבִּי הַרְשׁ"ב הֶעֱמִיד פָּנִים שֶׁהוּא חֲסִיד שְׂמִינִיעַ לְיַחֲדוּת.

"רַבִּי" הוּא אָמַר, "אֲנִי צָרִיךְ תַּקּוּן, מֵה עָלִי לַעֲשׂוֹת?"

"עַל מֵה אַתָּה צָרִיךְ תַּקּוּן?" שָׁאַל הַרְזִ"א שֶׁהֲצִיג אֶת תַּפְּקִיד הֲרַבִּי.

"פְּצַחְתִּי אֲגוּזִים בְּשֶׁבֶת" עָנָה הֲרַבִּי הַרְשׁ"ב "וְרַק אַחַר כֵּן נֹדַע לִי שֶׁהֲאֲדַמוּ"ר הַזְּקֵן אוֹסֵר זֹאת בְּשֶׁבֶת".

הַרְזִ"א אָמַר לוֹ "הַתַּקּוּן שֶׁלָּךְ הוּא לְהַזְהֵר וּלְהַתְּפִיל לְלוֹמַר בְּרִכּוֹת רַק מִתּוֹךְ הַסְּדוּר וְלֹא בְּעַל פֶּה". אָבֵל הֲרַבִּי הַרְשׁ"ב לֹא קִבֵּל אֶת "הַתַּקּוּן" הַזֶּה.

כְּשֶׁאֲמוּ, הֲרַבְּנִית רַבָּקָה, שָׁאַלָה מִדּוּעַ, הֲרַבִּי הַרְשׁ"ב עָנָה שֶׁזֶּה לֹא יוֹעִיל בְּגִלְל שֶׁאָחִיו אֵינְנוּ רַבִּי. כְּשֶׁרַבִּי עוֹזֵר לְיַהוּדִי, הוּא נֶאֱנַח לְפָנָיו שֶׁהוּא עוֹנֶה. בְּגִלְל שֶׁזֶה מְפָרִיעַ גַּם לוֹ! הִיּוֹת וְהַרְזִ"א לֹא נֶאֱנַח, הֶעֱצָה שְׁלוֹ גַּם הִיא לֹא תוֹעִיל.